

KAMILĖ BIRGĖ

**Nuodėmės,
kurios
gyvena
tarp mūsų**

KAMILĖ BIRGĖ

Nuodėmės, kurios gyvena tarp mūsų

*„Tas, kuris be nuodėmės,
tegul meta į mane akmenį.“*

Visi šioje knygoje aprašyti herojai ir įvykiai yra išgalvoti
ir bet koks sutapimas su realybe yra atsitiktinumas.

let's
booky

2022

ISBN 978-609-96182-7-2

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

*Knygą skiriu savo vyrui Justinui
ir sūnums Viliui bei Tomui. Jūsų
besąlygiška meilė ir palaikymas mane
veda į priekį.*

Pirma dalis

Laura

Įkyrūs saulės spinduliai plieskė tiesiai į veidą ir trukdė miegoti. Laura vangiai pakilo iš lovos, pažvelgė pro langą iš paukščio skrydžio į bundantį Kauno Šilainių mikrorajono horizontą ir nervingai užtraukė naktinių užuolaidų plyšį. Griuvo atgal į lovą ir stipriai užsimerkė. Bergždžiai bandė sugrįžti į sapną, kuriame ant šėlstančios jūros kranto egzotiškos išvaizdos tamsiaplaukis vyras, prisistatęs esantis iš Jemeno, lenkėsi jos pabučiuoti. Susinervino. Ne, ne dėl to, jog nežinojo, kur yra Jemenas, ar kad jūra ošė per garsiai, bet dėl tos sekundės, kurios pritrūko, kad kerinčios vyro lūpos paliestų ją ir ji ištirptų saldžiam svaiguly. Net ir sapne tai neįmanoma.

Metusi ilgametį draugą, su kuriuo santykiai vedė greičiau į savęs susinaikinimą nei į sužydėjimą, statusą

„vieniša“ nešiojo jau daugiau nei metus. Ar neteks tik eiti pagalbos pas būrėją, tą pasipūtusią ekstravagan-tišką ančiasnapę, botulino mėgėją iš Žaliakalnio? Po visą Kauną sklido kalbos, jog ji gerai išmano savo dar-bą ir pas vienišas ponias bei paneles netrukus atjoja jaunikaičiai baltais plieniniais žirgais. Tik įdomu, už kokią kainą?

Gerokai įdienojus, užsivilkio ilgą lengvai krintan-čią melsvą vasarinę suknelę, kuri kruopščiai paslė-pė dailias kojas, gracingus, kiek kaulėtus pečius ir puikiai derėjo su jos rudais, ilgaus plaukais. Atidžiai apžiūrėjusi save veidrodyje, susiraukė. Nepaisant to, kad būnant dvidešimt penkerių ją vis dar puošė jau-nystė, kaip nuolat tvirtino mama, ji nusprendė, kad jaunystei profesionali kosmetika nepakenks. Atsida-rė kosmetinę ir pradėjo ryškinti plačias dangaus žy-drumo akis.

Kadangi prieš išeidama dar turėjo kelias minutes, pagriebė knygą ir sudribo į senutėlį numylėtą fotelį. Užsikėlė kojas ant klibančio žurnalinio stalelio, kurio niekaip pačiai nepavyko sutvirtinti, ir perskaitė kelis aistra pulsuojančio romano puslapius. Jie bus geriau-sia, kas galėtų jai šiandien nutikti, o juk kiekviena die-na turi suteikti ką nors malonaus.

Nuomočiutės mirties praėjo ketveri metai. Likus ke-lioms dienoms iki mirties metinių, Laurai paskambino

susijaudinusi mama ir papasakojo, kad pastarosiomis naktimis sapnuoja močiutę, kuri lyg ir nori jiems kažką svarbaus pasakyti. Na, žinoma! Mama visada sapnuose ką nors išvelgia, o tada kenčia visi. Šį kartą paprašė, kad Laura su broliu Domu nueitų bent jau į savo parapijos bažnyčią ir pasimelstų už močiutę. Tad šiandien tėvai judėjo į močiutės gimtųjų Notėnų bažnyčią Skuodo rajone, brolis – į Kalifornijos, o Laura – į šventuosius namus Kaune. Tikslas buvo pasimelsti už močiutę, o tiksliau, apraminti nerimaujančią mamą.

Laura nemėgo bažnyčių. Jos asocijuodavosi su liūdnomis progomis, o juk brolis Domas galėjo viską pakeisti: iškilmingai susituokti bažnyčioje su savo širdies dama ir paversti bažnyčią vieta, kurioje žmonės švenčia meilę ir džiaugiasi. Bet ne! Broliužėlis savo protingą, matematinių formulių prikištą galvą pametė dėl tatuiruotos ateistės mokslininkės ir vedė tą keistuoį kukliame metrikacijos skyriuje. Įdomiausia, kad jiedu iki šiol laimingai gyvena už Atlanto. Ar brolis šiandien tikrai apsilankys bažnyčioje, buvo sunku pasakyti, bet žinodama, su kuo jis miega, Laura spėjo, jog tai labiau teorinė galimybė.

Tik įžengusi į didingą freskomis išpuoštą bažnyčią, Laura užuodė smilkalų kvapą ir jai sumaudė pilvą. Apsidairiusi rado laisvą vietą ir atsisėdo šalia nepažįstamos moters.

Pasigirdus pirmiesiems vargonų garsams, iš jaudulio giliau įkvėpė, bet nerimas tuoj pat ir dingo. Prie altoriaus priėjo, tiksliau, elegantiškai priplaukė, aukštas, lieknas, jaunas kunigas, lyg vėjo sušiauštais juodais, vešliais plaukais, tamsiomis, giliomis akimis, kiek griežtokomis lūpomis ir ėmė įtaigiai kalbėti. Visa bažnyčia ūmai nuščiuvo, o ji pagalvojusi, kad jis galimai irgi iš Jemeno, tyliai sukikeno. Jo liekną, tvirtą kūną slepianti sutana švelniai plevėsavo ir tikrai ne ji viena bandė atspėti, kas slypi po ja.

Eilinis sekmadienis, o Kauno Šilainių bažnyčia pilnutėlė. Lygiai taip pat buvo, kai į močiutės gimtųjų Notėnų bažnyčią atkėlė jauną kunigą. Visos moteriškės, tiek jaunos, tiek senos, tiek ištekėjusios, tiek našlės, staiga tapo tokios pamaldžios! Senutė medinė bažnytėlė traškėjo nuo tikinčiųjų antplūdžio, o gal ir nuo jų susižavėjusių žvilgsnių į šventąjį tėvelį. Kaimo bendruomenė apdovanojo kunigą „už jo ypatingą indėlį suburiant žmones į bažnyčią“. Tačiau iš tikrųjų viskas buvo daug paprasčiau. Jam visiškai nieko nereikėjo daryti, kadangi žmonės į bažnyčią plūdo dėl to, jog kunigas buvo jaunas ir begėdiškai patrauklus. Gražūs žmonės traukia kitus kaip magnetas. Tiesiog instinktas.

Klausantis kunigo pamokslo, jai kilo mintis, kad jis įsimylėjęs. O kai šventasis tėvelis tarė: „...kai mano

nuodėmingas kūnas prisiglaudžia prie tavo švento kūno, aš pajuntu gyvenimo džiaugsmą, Visagali...“, ji įsivaizdavo, kad kalba apie moterį. Taip, apie moterį, nes negi galima taip aistringai mylėti Dievą?

Dešinėje pasigirdęs duslus garsas privertė suklusti. Atsisukusi išvydo į klauptą galvą susitrenkusią ir suklupusią moterį.

– Viskas gerai, aš jums padėsiu, – tarė Laura ir jau kitą akimirką vedė vyresnio amžiaus moterį iš bažnyčios. Paguldė ant artimiausio suoliuko pavėsyje, savo rankinę pakišo po moters kojomis, kad paspartėtų kraujo tekėjimas į smegenis, kaip mokė per pirmosios pagalbos kursus darbe, ir davė atsigerti vandens.

– Man jau daug geriau, ačiū, – praėjus kelioms minutėms padėkojo moteris. – Galite grįžti į bažnyčią. Jūs jauna, o kunigas vertas nuodėmės, nors sena, bet tai dar suprantu.

Nustebusi Laura sužiuro į moterį ir plačiai nusišypsojo:

– O, jums ištis geriau! Džiaugiuosi! Beje, aš Laura.

– Malonu, aš Eugenija. Baisu pagalvoti, kad tokiame amžiuje per savo vyro septintąsias mirties metines ištirpau dėl jauno kunigėlio. Ar nusidėjau? – šyptelėjusi paklausė elegantiška gal kiek vyresnė nei šešiasdešimties moteris.